

AUTORKA BESTSELLERU ŠTVANICE

LUCY FOLEY

SEZNAM
HOSTŮ

PRO POZVÁNKU
BYSTE BYLI OCHOTNÍ ZABÍT

THRILLER

SEZNAM HOSTŮ

Copyright © 2020 by Lost and Found Books Ltd.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Světlík, 2021

Cover © Heeyah Design, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1587-9 (pdf)

LUCY FOLEY
SEZNAM
HOSTŮ

VENETA

*Věnováno Kate a Robbiemu, nejlepším sourozencům
a nejpevnější opoře, jakou si člověk může přát...
Naštěstí jsou úplně jiní než sourozenci v téhle knížce!*

TEĎ
Svatební noc

Světla zhasnou.

V okamžiku všechno pohltí tma. Kapela přestává hrát. Svatební hosté ve stanu ječí a snaží se nahmatat jeden druhého. Svíčky na stole, které na plátěné stěny vrhají mihotavé stíny, zmatek jen prohlubují. Není vidět, kde je kdo, ani slyšet, co kdo říká: hlasy hostů přehlušuje burácející vítr.

Venku zuří bouře. Kvílí všude kolem a naráží na stan. S každým poryvem větru kovová konstrukce hlasitě zaúpí a celý stan se prohne. Hosté se ve strachu krčí. Plameny parařinových loučí, které osvětlují vchod, prskají.

Jako kdyby to bouře myslela osobně. Jako kdyby si všechen ten vztek schovávala jen pro ně.

Není to poprvé, co tu bouřka vyhodila proud. Posledně ale světla naskočila během několika minut. Hosté dál tančili, popíjeli, polykali prášky, šukali, jedli, smáli se... a zapomněli, že se to vůbec přihodilo.

Jak dlouho už to trvá tentokrát? Ve tmě se to těžko odhaduje. Pár minut? Patnáct? Dvacet?

Začínají se bát. Temnota působí zlověstně, jako by to nebyla náhoda, ale záměr. Jako kdyby se pod jejím pláštěm mohlo stát cokoliv.

Po chvíli se světla konečně zase rozsvítí. Hosté radostně vyskávají. Stydí se za to, v jaké pozici je světlo zastihlo: příkrčené, jako kdyby se chystali odrazit útok. Zasmějí se tomu. Téměř sami sebe přesvědčí, že vlastně neměli strach.

Tři osvětlené propojené stany by měly skýtat pohled na oslavu, ale vypadá to spíš jako výjev zkázy. V hlavní části, sloužící jako jídelna, pokrývají laminátovou podlahu fleky od vína, šarlatová skvrna se rozlévá po bílém ubrusu. Na každém rovném povrchu se shlukují lahve šampaňského jako důkaz toho, že zde proběhl večer plný přípitků a oslav. Zpod ubrusu vykukuje zapomenutý pár stříbrných sandálů.

V tanečním stanu opět spustí irská kapela – hraje strhující popěvek, který má znovu navodit radostnou atmosféru. Mnozí z hostů se nahrnou právě tím směrem, celí dychtiví po nějakém povyražení. Kdybyste se pozorněji koukali, kam šlapou, možná byste zahlédli stopy v místech, kde jeden bosý host stoupl na rozbitou skleničku a zanechal na laminátové podlaze krvavé stopy, které zasychají do rezavých skvrn. Nikdo si jich ale nevšimá.

Ostatní hosté popocházejí a shlukují se v rozích hlavního stanu, mlhavého jako zbytkový kouř z cigaret. Nechce se jim zůstat na místě, ale zároveň by neradi opustili bezpečné útočiště stanu, zatímco venku ještě zuří bouře. A z ostrova nikdo odjet nemůže. Prozatím ne. Lodě se sem nedostanou, dokud se nezklidní vítr.

Celému výjevu vévodí obrovský dort. Po většinu dne mohli všichni obdivovat jeho dokonalost ještě vcelku, řady cukrových

lístků se jen blyštěly. Pár minut předtím, než zhasla světla, se však hosté shromáždili kolem dortu, aby sledovali jeho slavnostní rozkuchání. Teď se odhalil jeho vnitřek: temně rudý piškot.

Najednou se zvenku ozve další zvuk. Člověk by si ho nejspíš spletl s větrem. Jenže ten zvuk je čím dál tím vyšší a hlasitější, až je naprosto jasné, odkud pochází.

Hosté znehybní. Zírají jeden na druhého. Najednou je opět svírá strach. Dokonce větší, než když zhasla světla. Vědí totiž, co slyší. Zděšený křik.

Předchozího dne

AOIFE

Organizátorka svatby

Už dorazili skoro všichni svatebčané. Teď to teprve nabere na obrátkách: dnes večer je na programu zkouška svatební večeře s vybranými hosty, takže svatba vlastně začíná už dnes.

Dala jsem k ledu šampaňské, aby bylo připravené na přípitek před večeří. Je to archivní Bollinger: osm lahví, k tomu víno k večeří a několik beden Guinnessu – přesně jak si přála nevěsta. Nepřísluší mi se k tomu vyjadřovat, ale připadá mi to docela hodně. Jsou to ale všechno dospělí lidé. Jistě se umí ovládat. Nebo také ne. Ženichův svědek vypadá, že s ním budou potíže – po pravdě řečeno všichni ženichovi mládenci. A družičku – nevěstinu nevlastní sestru – jsem viděla, jak si to nahrbená sama štráduje po ostrově, jako kdyby se snažila něco nebo někoho dohonit.

Když člověk dělá moji práci, přijde na všechna skrytá tajemství. Vidí věci, které se nikomu jinému nepoštěstí zahlédnout. Všechny ty klepy, za které by svatební hosti vraždili. Když organizujete svatbu, nemůžete si *dovolit* nic přehlédnout. Musíte

se soustředit na každý detail, na všechny ty malé proudy pod hladinou. Kdybych nedávala pozor, jeden z těch proudů by mohl rychle získat na síle a smést všechny mé pečlivé plány. Ještě na jednu věc jsem přišla – ty nejmenší proudy často bývají nejsilnější.

Procházím místnostmi v přízemí Hrádku a podpaluju v krbu kusy rašeliny, aby se do večera rozhořely. Začali jsme s Freddyem vykopávat a sušit vlastní rašelinu, jako se to kdysi po staletí dělávalo. Kouřová, zemitá vůně hořící rašeliny dodá místu venkovskou atmosféru. Hostům by se to mělo líbit. Je sice polovina léta, ale na ostrově je v noci zima. Kamenné stěny Hrádku dokážou udržet chlad, ale teplo ne.

Dnes bylo překvapivě teplo, alespoň na zdejší poměry. To samé se ovšem nedá čekat zítra. V rádiu jsem zaslechla konec předpovědi počasí a hlásili vítr. Trpíme tady všemi rozmary počasí. Bouřky jsou u nás často horší než na pevnině, jako kdyby se tady vyčerpaly a na pevninu už dorazily oslabené. Teď odpoledne je pořád ještě slunečno, ale ručička na starém barometru se zastavila na půli cesty mezi JASNO a OBLAČNO. Sundala jsem ho ze stěny. Nechci, aby si toho všimla nevěsta. I když si nejsem jistá, jestli patří k těm, které by panikařily. Ta by se spíš rozzuřila a hledala někoho, na koho by mohla svalit vinu. A mně bylo jasné, kdo by byl na ráně.

„Freddy,“ zavolám do kuchyně, „začneš už připravovat večeři?“

„Jasně,“ odpoví, „všechno je pod kontrolou.“

Dnes budou mít k večeři dušenou rybí směs, něco na způsob tradiční polévky connemarských rybářů: uzené ryby, hodně smetany. Ochutnala jsem ji, když jsem na ostrov přijela poprvé, když tu ještě žili lidé. Dnes ale budeme servírovat trochu sofistikovanější verzi původního receptu. Naši hosté jsou přece sofistikovanější. Nebo si to podle mě alespoň myslí. Ještě uvidíme, až se trochu líznou.

„Pak musíme začít připravovat jednohubky na zítřek,“ zavolám a v hlavě kontroluju seznam úkolů.

„Myslím na to.“

„A dort: měli bychom ho dát dohromady s předstihem.“

Dort opravdu stojí za to. Taky by měl. Víím, kolik za něj zaplatili. Nevěsta nad cenou ani nehnula brvou. Nejspíš je zvyklá mít vždycky to nejlepší. Čtyři patra temně rudého piškotu, pokryté bezchybnou bílou polevou a ozdobené cukrovými lístky ladícími s výzdobou kaple a stanu. Nechali jsme tenhle extrémně křehký dort vyrobit přesně podle nevěstinych instrukcí v luxusním cukrářství v Dublinu a dopravit sem na ostrov. Dovézt ho sem přes moře v jednom kuse byl docela oříšek. Zítřa ho samozřejmě zničí. U svateb ale záleží na okamžiku. Záleží na jednom dni. Manželství je až druhořadé, přestože všichni tvrdí opak.

Moje práce vlastně spočívá v tom, že pečlivě připravuju štěstí. Proto se taky živím organizováním svateb. Život je jeden veliký chaos. To všichni víme. Že se stávají hrozné věci, to jsem zjistila už v dětství. Jenomže ať se děje, co se děje, život je v podstatě sled dnů. Člověk nemůže mít pod kontrolou víc než jeden den. Ale ten jeden zvládne. Čtyřicet hodin se dá naplánovat. Den svatby představuje úhledný balíček času, v němž můžu vytvořit něco celistvého a dokonalého, na co se bude s láskou vzpomínat po celý život, něco, co si člověk hýčká jako jedinou perlu z roztrženého náhrdelníku.

Freddy se vynoří z kuchyně ve své ušmudlané řeznické zástěře. „Jak ti je?“

Pokrčím rameny. „Upřímně, jsem trochu nervózní.“

„To zvládneš, zlato. Vezmi si, kolikrát už jsi něco podobného dělala.“

„Jenomže tentokrát je to jiné. Vzhledem k tomu, o koho se jedná –“ To, že u nás oslaví svatbu Will Slater a Julia

Keeganová, bylo opravdu terno. Dřív jsem organizovala různé akce v Dublinu. Usadit se tady na ostrově byl můj nápad. Zrenovovali jsme zdejší polozbořený hrádek a udělali z něj elegantní desetipokojový dům s jídelnou, salonem a kuchyní. S Freddyem jsme se tu usadili natrvalo, ale když tu jsme jenom my dva, obýváme pouze malou část z celkového prostoru.

„No tak.“ Freddy ke mně přikročí a obejmeme mě. Nejprve se celá napružím. Příliš se soustředím na svůj seznam úkolů a mám pocit, že je to rozptýlení, na které nemám čas. Po chvíli se ale uvolním a ocením jeho uklidňující vřelé objetí. Freddy umí hezky obejmout. Je to tak trochu „méďa“. Rád jí – a vaří. Ještě než jsme se sem přestěhovali, provozoval v Dublinu restauraci.

„Všechno to dobře dopadne,“ uklidňuje mě. „Slibuju. Všechno bude naprosto perfektní.“ Políbí mě na temeno. Je pravda, že v tomhle oboru mám bohaté zkušenosti. Nikdy jsem ale nepořádala akci, na které by mi tolik záleželo.

A nevěsta je navíc opravdu svérázná – což, abych jí nekřivdila, je patrně tím, čím se živí: vydává vlastní časopis. Někoho by její požadavky mohly trochu vyvést z míry. Mně to ale nevadí. Mám ráda výzvy.

No nic. Nebudu už mluvit o sobě. Tenhle víkend koneckonců patří šťastnému páru. Ženich a nevěsta spolu podle všeho nejsou moc dlouho. Spíme v Hrádku se všemi ostatními a včera večer jsme je slyšeli. „Ježíšikriste,“ povzdechl si Freddy, když jsme leželi v posteli, „já to nemůžu poslouchat.“ Chápala jsem, co má na mysli. Je zvláštní, že lidé, kteří jsou zrovna na vrcholu slasti, mohou někdy znít, jako když zakoušejí šílenou bolest. Zjevně se jeden druhého nedokáže samou láskou nabažit, nicméně cynik by mohl podotknout, že *proto* po sobě musí neustále sahat. Spíše než jako lásku bych to popsala jako chtíč. Jsme s Freddyem spolu už téměř

dvacet let a i teď před ním některé věci skrývám a on přede mnou určitě také. Člověk si říká, jestli tihle dva opravdu znají všechna svá nejskrytější tajemství.

HANNAH

Doprovod

Před námi se vzdouvají vlny s hřebínky bílé pěny. Na pevnině je sice krásný letní den, ale tady je poměrně drsné počasí. Před několika minutami jsme opustili bezpečí přístavu a během plavby moře potemnělo a vlny vyrostly skoro o metr.

Je předvečer svatby a my míříme k ostrovu. Jakožto „významní hosté“ tam dnes přespáváme. Těším se. Tedy – alespoň *myslím*, že se těším. Každopádně teď potřebuju nějaké rozptýlení.

„Držte se!“ ozve se za námi z kapitánovy kajuty. Ten chlap se jmenuje Mattie. Než se nadějeme, loďka sklouzne po hladině přímo do hřebenu následující vlny. Voda nás ohodí obrovským obloukem.

„Kristepane!“ vykřikne Charlie, který je z jedné strany úplně promočený.

Jako zázrakem jsem jenom trochu pocákaná.

„Nejste moc mokrý?“ zavolá Mattie.

Směju se, ale musím se do toho trochu nutit, protože to bylo docela děsivé. Loď se zvláštěně kýve jak ze strany na stranu, tak zepředu dozadu a můj žaludek metá salta.

„Uf,“ vydechnu a cítím, jak se mi dělá nevolno. Když si vzpomenu na máslové kobližky, které jsme si dali, než jsme se nalodili, mám v tu ránu chuť hodit šavli.

Charlie na mě pohlédne, položí mi dlaň na koleno a stiskne. „Bože můj. To už to začíná?“ Vždycky se mi dělá špatně z houpavého pohybu. Vlastně se mi dělá špatně z čokoliv. Nejhorší to bylo, když jsem čekala dítě.

„No jo. Vzala jsem si prášky, ale vůbec to nepomáhá.“

„Přečtu ti něco o tom ostrově, abys přišla na jiné myšlenky,“ navrhně rychle Charlie a začne hledat na mobilu. Má tam staženého průvodce. Můj manžel je každým coulem učitel. Loďka se opět zhoupne a iPhone mu málem vyletí z ruky. Zakleje a sevře ho oběma rukama. Nemůžeme si dovolit nový.

„Moc tady toho není,“ řekne lehce omluvným tónem, když se mu konečně stránka načte. „Spousta o Connemaře, to jo, ale o ostrově jako takovém – nejspíš je tak malý...“ Zírá na displej, jako by se z něj snažil vymámit informace silou vůle. „Hele, něco tu přeče jenom je.“ Odkáže si, načež začne předčítat hlasem, kterým nejspíš mluví v hodinách. „Inis an Amplóra, což v irštině znamená Ostrov kormoránů, měří na délku něco málo přes tři kilometry a je delší než širší. Ostrov tvoří žulový masiv, který se *majestátně* zdvihá z vln Atlantiku několik kilometrů od connemarského pobřeží. Většinu povrchu pokrývají mokřady tvořené rašelinou neboli ‚drny‘, jak ji nazývají místní. Nelepší a také jediný způsob, jak si ostrov prohlédnout, je ze soukromé lodi. Vody v úžině mezi pevninou a ostrovem dokážou být velmi neklidné –“

„To by sedělo,“ zamumlám a držím se okraje loďky, zatímco se překlápíme přes další vlnu a napereme to do té následující. Znovu se mi zvedá žaludek.

„Já vám klidně řeknu víc,“ zavolá Mattie z kabiny. Nedošlo mi, že nás slyší. „Z průvodců se toho o Inis an Amplóra moc nedozvíte.“

Doplazíme se s Charliem ke kabině, abychom lépe slyšeli. Mattie mluví s pěkným, zvučným přízvukem. „Říká se,“ vykládá Mattie, „že jako první se na ostrově usadili členové náboženské sekty, které na pevnině pronásledovali.“

„Pravda,“ řekne Charlie a podívá se do průvodce. „Mám pocit, že jsem o tom někde –“

„Z toho nevyčtete úplně všechno,“ zamračí se Mattie, kterého přerušeni příliš nenadchlo. „Víte, já jsem tu strávil život – a moje rodina tu žije po staletí. Já vám povím víc než nějaký chlapík na internetu.“

„Pardon,“ začervená se Charlie.

„Zkrátka,“ pokračuje Mattie. „Před zhruba dvaceti lety je našli archeologové. Všichni leželi pěkně jeden vedle druhého v rašeliništi.“ Mám pocit, že si Mattie vyprávění užívá. „Prý byli dokonale zachovalí, protože tam dole není žádný vzduch. Byl to masakr. Všichni byli rozsekaní na kusy.“

„Á,“ střelí po mně Charlie pohledem, „já si nejsem úplně jistý –“

Pozdě. V hlavě už mám obrázek dávno pohřbených mrtvol vstávajících z černé země. Snažím se myšlenku vypudit z hlavy, ale neustále se mi vrací, jako když se zašmodrchá videokazeta. S další vlnou se mi skoro uleví, protože se musím naprosto soustředit na svoji nevolnost.

„A teď tam už nikdo nebydlí?“ napadne Charlieho změnit téma. „Kromě nových majitelů.“

„Ne,“ odvětlí Mattie. „Jenom duchové.“

Charlie poklepe na obrazovku. „Tady se píše, že ostrov byl obydlený až do devadesátých let, kdy poslední obyvatelé dali přednost modernímu životu na pevnině s tekoucí vodou a elektřinou.“

„Jo, takže to se tam píše?“ ozval se Mattie pobaveně.

„Pročpak?“ pokouším se najít ztracený hlas. „Odešli snad kvůli něčemu jinému?“

Mattie se nadechne, jako by chtěl něco říct. Pak se mu ale na tváři objeví nový výraz. „Pozor!“ zaburácí. Charlie a já se jen tak tak stačíme chytit zábradlí, když se pod námi paluba náhle jakoby propadne a sjíždíme po straně jedné vlny a pak vši silou narazíme do druhé. Kristepane!

Říká se, že když má člověk mořskou nemoc, měl by se soustředit na pevný bod. Zaměřila jsem pohled na ostrov. Byl na obzoru od chvíle, kdy jsme odrazili od pevniny, jako modrá skvrna ve tvaru zploštělé kovadliny. Jules by nikdy nevybrala nic, co by nebylo vyloženě úchvatné, ale nemůžu si pomoci, ten temný tvar jako by se hrbil a mračil v kontrastu s jasným dnem. „Nádhera, co říkáš?“ pronese Charlie.

„Hm,“ odpovím opatrně. „Doufejme, že tam už zavedli vodu a elektřinu. Po tomhle budu potřebovat vanu.“

Charlie se zazubí. „Jestli tam doteď nic neměli, tak jak znám Jules, nechala tam určitě všechno zavést. Vím, co umí. Je hrozně schopná.“

Vím, že to tak Charlie nemyslel, ale vyznívá to jako srovnání. Nepatřím právě k nejschopnějším lidem. Pokaždé, když vejdu do místnosti, udělám nepořádek a od té doby, co máme děti, připomíná náš dům neustále skládku. Když k nám – což se děje málokdy – přijde někdo na návštěvu, většinou to skončí tak, že nacpu všechno do skříní a zabouchnu dvířka, takže to vypadá, že celý dům zadržuje dech, aby nevybouchl. Když jsme poprvé šli na večeri do Julesina elegantního viktoriánského domu v Islingtonu, jako kdybychom vstoupili do časopisu. Do *jejího* časopisu – online magazínu jménem *Update*. Pořád jsem myslela, že mě bude chtít uklidit někam do komory. Uvědomovala jsem si totiž, jak tam se svými odrostlými vlasy a šaty z konfekce vyčnívám. Dokonce jsem

se přistihla, jak se snažím zamaskovat svůj přízvuk a potlačit své manchesterské samohlásky.

Jules a já jsme nemohly být odlišnější. Dvě nejdůležitější ženy v životě mého muže. Nahnu se přes zábradlí a zhluboka vdechnu mořský vzduch.

„V tom článku jsem se dočetl o ostrově něco pěkného,“ řekl Charlie. „Prý tam jsou pláže s bílým pískem, kterými je tahle část Irska proslavená. Díky tomu má pak voda v zátokách krásnou tyrkysovou barvu.“

„Aha,“ řeknu. „No, to zní lépe než rašeliniště.“

„To jo,“ usměje se Charlie. „Možná si budeme moct i zaplavat.“

Podívám se na moře, které má chladnou, šedavě zelenou barvu, tyrkysově není ani náhodou, a otřesu se. Přitom pravidelně plavu v moři na pobřeží Brightonu a to je přece Lamanšský průliv. I tak. Tamější vody se mi zdají klidnější než tohle divoké a kruté moře.

„Tenhle víkend bude dobré rozptýlení, ne?“ řekne Charlie.

„Jo, doufejme,“ souhlasím. Po dlouhé době budeme mít něco jako dovolenou. A já teď dovolenou potřebuju. „Nechápu, proč si Jules vybrala náhodný ostrov u pobřeží Irska,“ dodám. To je celá Jules. Vybere si natolik exkluzivní místo, že je šance, že její hosté po cestě utonou. „Vždyt si může dovolit uspořádat svatbu, kde se jí zachce.“

Charlie se zamračí. Nerad se baví o penězích, uvádí ho to do rozpaků. To je jeden z důvodů, proč ho miluju. Čas od času, opravdu jen zřídka, si ale říkám, jaké by to bylo, kdybychom měli trochu víc peněz. Lámali jsme si hlavu nad seznamem dáreků a trochu jsme se kvůli tomu pohádali. Naše maximum je obvykle padesát liber, ale Charlie trval na tom, že musíme dát víc, protože se s Jules znají tak dlouho. Jelikož všechny dárky byly z butiku Liberty's, nakonec jsme se dohodli, že koupíme docela obyčejnou keramickou mísu

za sto padesát liber. Našla jsem tam i *vonnou svíčku* za dvě stě liber.

„Znáš Jules,“ řekne Charlie, když loďka opět sjede z vlny a narazí do něčeho, co se zdá tvrdší než jenom voda, a nádvkem se ještě otřeše ze strany na stranu. „Dělá si všechno po svém. A možná to souvisí s tím, že její táta pochází z Irska.“

„Já myslela, že se svým tátou nevychází.“

„Je to složitější. Nikdy se o rodinu moc nezajímala a je to trochu idiot. Jenomže Jules ho vždycky tak trochu zbožňovala. Proto po mně kdysi dávno chtěla, abych ji naučil řídit jachtu. Její táta měl jachtu a Jules chtěla, aby na ni byl pyšný.“

Je těžké si představit, že by se Jules někdy snížila k tomu po někom chtít, aby na ni byl pyšný. Víím, že její táta podniká v realitách a že se vypracoval od píky. Jakožto dceři strojevodoucího a zdravotní sestry, která vyrůstala v prostředí, kde byla vždy nouze o peníze, mi lidé, kteří mají hodně peněz, připadají fascinující – a trochu podezřelí. Mám pocit, že je to jiný živočišný druh, jako nějaké elegantní a nebezpečné šelmy.

„Nebo to byl možná Willův nápad,“ nadhodím. „Docela to k němu sedí, je to takové dobrodružné.“ Cítím v břiše lehký nával vzrušení, když pomyslím na to, že se potkám se slavnou osobností. Je těžké si připustit, že je Julesin snoubenec skutečný.

Potají jsem se dívala na jeho pořad. Připadá mi to docela dobré, ale je těžké být objektivní. Fascinovala mě představa, že je Jules s tímhle mužem... že se ho může dotýkat, líbat ho, spát s ním. A že si ho vezme za muže.

Pořad *Noc o přežití* je v podstatě o tom, že Willa nechají někde uprostřed noci, spoutaného se zavázanýma očima. Například někde v lese nebo uprostřed arktické tundry. Nemá k dispozici nic než oblečení, které má na sobě, a možná ještě nůž za opaskem. Pak se musí nějak vyprostit z pout a dostavit

se na schůzku, k čemuž mu poslouží jenom vlastní rozum a navigační schopnosti. Je to hodně napínavé: v jednom díle musel ve tmě přejít vodopád, v dalším ho pak honili vlci. Čas od času si člověk uvědomí, že je s ním filmový štáb, který ho pozoruje a natáčí. Kdyby byl opravdu v takovém nebezpečí, šli by mu přece na pomoc. Rozhodně se jim ale daří navodit pocit ohrožení u diváků.

Při zmínce o Willovi se Charlie zachmuří. „Pořád nechápu, proč si ho bere po tak krátké známosti,“ řekne. „Jules je už holt taková. Když se rozhodne, na nic nečeká. Dej ale na mě, Han: on něco skrývá. Myslím, že není úplně tím, za koho se vydává.“

Přesně kvůli tomu jsem se na Willův pořad dívala potají. Charliemu by se to nelíbilo. Někdy si říkám, jestli na Willa tak trochu nežárli. Pevně doufám, že *nežárli*. Protože co by to potom znamenalo?

Možná s tím nějak souvisí Willova rozlučka se svobodou. Charlie se jí zúčastnil, což nedávalo moc smysl, protože on je přece Julesin kamarád. Z víkendu ve Švédsku se vrátil trochu rozhozený. Vždycky, když jsem se o tom zmínila, celý se naježil a divně se tvářil.

Tak už jsem dál nevyzvíдалa. Vrátil se přece v jednom kuse, ne?

Moře je čím dál tím divočejší. Stará rybářská loďka sebou teď hází na všechny strany a snaží se nás smést přes palubu jako na takové té poutové atrakci, kde člověk sedí na mechanickém býkovi a nesmí se nechat shodit. „Je bezpečné pokračovat v cestě?“ zavolám na Mattieho.

„Jo!“ snaží se námořník překřičet vlnobití a kvílení větru. „Na místní poměry je to docela slušný den. Za chvíli přistaneme u Inis an Amplóra.“

Mokrý pramen vlasů se mi lepí na čelo, zatímco zbytek mi plovává v zacuchaném mračnu kolem hlavy. Můžu jen

hádat, jaký na nás asi bude pohled, až dorazíme na ostrov a uvidí nás Jules a Will a ostatní.

„Podívej, kormorán!“ zahuláká Charlie. Je mi jasné, že se snaží odvést pozornost, abych nemyslela na to, jak je mi špatně. Připadám si jako dítě, které vzali k doktorovi na očkování. Pohlédnu ale směrem, kterým ukazuje jeho prst, a uvidím, jak se z vln noří hladká tmavá hlava připomínající periskop miniaturní ponorky. Pak se jako hbitá černá šmouha vrhne pod hladinu. Jen si to představte, cítit se jako doma v takových nehostinných podmínkách.

„V tom článku se psalo konkrétně o kormoránech,“ oznámí Charlie. Vytáhne opět telefon. „Aha, tady to je. Tak prý se vyskytují hlavně na tomhle pobřeží.“ Nasadí svůj učitelský tón: „Kormorán nemá v lidovém povědomí dobrou pověst.“ No potěš Pánbůh. „V minulosti byl chápán jako symbol chamtivosti, neštěstí a zla.“ Oba pozorujeme kormorána, který se znovu vynoří z vody. V ostrém zobáku se stříbřitě zaleskne malá ryбка, pak kormorán otevře jícen a celou ji spolkne.

Žaludek mi udělá kotrmelec. Mám pocit, že jsem tu rybu spolkla já a že se mi teď celá kluzká zmítá v břiše. Zatímco se loď začne naklánět na druhou stranu, vyrazím k zábradlí a vyzvracím máslové kobližky.

JULES

Nevěsta

Stojím před zrcadlem v našem pokoji. Přirozeně máme ten největší a nejelegantnější ze všech deseti, kterými Hrádek disponuje. Odsud mi stačí jen trochu natočit hlavu a vidím z okna na moře. Dnes je perfektní počasí, sluneční paprsky se odráží na mořské hladině a třpytí se, až oči přecházejí. Běda jestli to nevydrží do zítřka.

Náš pokoj se nachází v západní části budovy, která stojí na nejzápadnějším ostrově téhle části pobřeží, takže po tisíce mil není mezi mnou a Amerikou vůbec nic. Ta dramatická představa se mi zamlouvá. Hrádek je nádherně zrekonstruovaná budova z patnáctého století, ve které se umně snoubí luxus a nadčasovost, velkolepost a pohodlí: staré koberce na kamenných dlaždicích, vany se zvířecími nožkami, ohniště s doutnající rašelinou. Hrádek je dost velký na to, aby se sem vešli všichni hosté, zároveň ale dostatečně malý, aby působil útulně. Je perfektní. Všechno bude perfektní.

Jules, nemysli na ten vzkaz.

Ne, *nebudu* na něj myslet.

Sakra. *Sakra*. Netuším, proč mě to tak vyvedlo z míry. Nikdy jsem si s ničím nelámala hlavu. Nejsem ten typ člověka, co se probudí ve tři ráno a celý se třese. Alespoň dosud jsem nebyla.

Ten vzkaz mi někdo strčil do schránky před třemi týdny. Radil mi, abych si Willa nebrala. Abych zrušila zasnoubení.

Ta myšlenka nade mnou visí jako černý mrak. Kdykoliv na to pomyslím, sevře se mi žaludek. Zmocňuje se mě strach.

Což je směšné. Za jiných okolností bych něco takového hned pustila z hlavy.

Pohlédnu zpět do zrcadla. Mám na sobě šaty. *Svatební šaty*. Považovala jsem za důležité si je v předvečer svatby ještě naposledy obléct, abych se ujistila, že je všechno v pořádku. Zkoušela jsem si je minulý týden, ale nikdy nic nenechávám náhodě. Jsou perfektní, jak jsem předpokládala. Těžké smetanové hedvábí, které vypadá, jako kdyby mě jím někdo zalil, a korzet, který vytváří žádoucí tvar přesýpacích hodin.

Žádné krajky a laciné ozdůbky, to není můj styl. Hedvábí má tak jemný vlas, že je potřeba se ho dotýkat jenom ve speciálních rukavicích, které mám samozřejmě na sobě. Dala jsem za ty šaty majlant. Ale stálo to za to. Móda jako taková mě nezajímá, ale uznávám, že šaty mají moc vytvořit ten správný dojem. Okamžitě jsem věděla, že tyhle ze mě udělají královnou.

Během večera se pravděpodobně umažou, tomu nezabráním ani já. Nechám si je ale zkrátit těsně pod kolena a nabarvit na tmavší odstín. Jsem zkrátka praktická. A vždycky, *vždycky* mám v záloze další plán. Už od dětství.

Přejdu ke stěně, na níž mám pověšený zasedací pořádek. Will říká, že jsem jako generál, který si vyvěšuje plány svých válečných tažení. Copak to ale není důležité? Na tom, kde kdo

sedí, závisí, jestli se budou hosté na svatbě bavit, nebo nudit. Jsem si jistá, že to do dnešního večera budu mít dokonale vymyšlené. Plánování je základ úspěchu: taky se mi díky tomu podařilo během pár let vypracovat *Update* z obyčejného blogu na samostatný online magazín s třicetičlennou redakcí.

Většina hostů dorazí během zítřka jen na svatbu a pak se vrátí do hotelů na pevnině – bavilo mě, když jsem mohla na pozvánky napsat „*odplutí o půlnoci*“ místo obvyklého „*odjezdu*“. Nejdůležitější hosté tu budou dnes a zítra přespávat s námi v Hrádku. Je to poměrně exkluzivní seznam hostů. Will má spoustu přátel, takže musel výběr zúžit na ty nejbližší. Já to měla jednoduché, protože mám jenom jednu družičku – svoji nevlastní sestru Olivii. Nemám moc kamarádek. Na tlachání mi nezbývá čas. A vždycky, když vidím skupinku žen pohromadě, připomene mi to protivné holky, které na škole tvořily partičky, do kterých mě nikdy nepouštěly. Překvapilo mě, kolik žen se sešlo na mojí rozlučce. Většinou se ale jednalo o zaměstnankyně z *Update*, které pro mě toto ne zrovna vítané překvapení uspořádaly, nebo o partnerky Willových kamarádů. Můj nejlepší kamarád je muž: Charlie. A tenhle víkend mi taky půjde za svědka.

Charlie a Hannah už jsou na cestě, dorazí jako poslední z dnešních hostů. Ráda Charlieho zase uvidím. Je to tak dávno, co jsme spolu trávili čas jako dospělí, ještě bez dětí. Kdysi jsme se vídali často – dokonce i poté, co se dal dohromady s Hannah. Vždycky si na mě udělal čas. Jenomže když si pořídili děti, jako by Charlie začal žít v onom světě, kde jedenáct už znamená pozdě večer a veškeré akce bez dětí je nutné pečlivě naplánovat. Teprve v té době jsem začala litovat, že ho už nemám jenom pro sebe.

„Tobě to vážně sekne.“

„Ach!“ trhla jsem sebou. Teprve potom jsem ho zahlédla v zrcadle. Přišel Will. Stojí opřený ve dveřích a pozoruje mě.

„Wille!“ syкну na něj. „Mám na sobě svatební šaty! Běž pryč! Neměl bys je vidět před –“

Ale on se ani nehne. „To nemůžu alespoň nakouknout? A teď už jsem je stejně viděl.“ Zamíří ke mně. „To víš, takové hedvábí, to mě vždycky přivábí. Vypadáš – *páni* – už se nemůžu dočkat, až tě takhle uvidím přicházet k oltáři.“ Přistoupí ke mně zezadu a položí mi ruce na holá ramena.

Měla bych být vztekem bez sebe. Taky že *jsem*. Přesto mám pocit, že se nedokážu zlobit. Will se mě totiž dotýká, rukama mi sjíždí po ramenou a po pažích a já pocítím první záchvěv touhy. Také si připomenu, že mi na tom, jestli mě ženich uvidí v šatech před svatbou, vlastně nesejde – nikdy jsem nebyla pověřivá.

„Neměl bys tady *vůbec být*,“ ohradím se našťvaně. Jenomže už teď to nezní přesvědčivě.

„Podívej na nás,“ řekne, když se naše pohledy střetnou v zrcadle a prstem mě pohladí po tváři. „Nejsme nádherný pár?“

A má pravdu. Já s bledou pletí a tmavými vlasy a on opálený blondák. Vždycky budeme ten nejhezčí pár v místnosti. Přiznám se, že mě vzrušuje představa, jak na nás budou zítra koukat všichni ostatní – a naši hosté. Vzpomenu si na holky, které mi kdysi ve škole nadávaly, že jsem tlustá šprtka (do krásy jsem vyrostla až později), a říkám si: *Podívejte se, kdo se směje naposled.*

Will se mi zakousne do odkrytého ramene. V břiše ucítím záškrub chťiče, jako kdyby mi tam praskla gumička. S tím mizí veškerý můj odpor.

„Už to máš hotové?“ Will se mi dívá přes rameno na plán zasedacího pořádku.

„Ještě jsem se úplně nerozhodla, kam koho posadím,“ odpovím.

Will v tichosti studuje plán, na tváři cítím jeho teplý dech, který mi sjíždí po klíční kosti. Cítím i jeho vodu po holení:

cedr a mech. „My jsme pozvali Pierse?“ zeptá se opatrně. „Nepamatuju si, že bych ho viděl na seznamu.“

Ovládnou se a neprotočím panenky. To *já* napsala všechny pozvánky. To *já* vytvořila seznam, sehnala adresy, koupila známky a všechny pozvánky do jedné poslala. Will byl pořád pryč, protože natáčel novou řadu svého pořadu. Čas od času z něj vypadlo nějaké jméno, někdo, koho zapomněl zmínit. Je pravda, že seznam nakonec docela důkladně projel, aby zkontroloval, že jsme na nikoho nezapomněli. Piers se na seznam dostal až později.

„Na seznamu nebyl,“ přiznám. „Viděla jsem se ale s jeho ženou na té párty v Groucho. Zeptala se mě na svatbu a připadalo mi naprosto šílené je nepozvat. Proč by taky ne?“ Piers pracuje jako producent Willova pořadu. Je to milý chlap a s Willem si podle všeho vždycky rozuměli. S pozváním jsem se ani na okamžik nerozmýšlela.

„Dobrá,“ oduší Will. „Samozřejmě, dává to smysl.“ V jeho hlase je ale slyšet napětí. Z nějakého důvodu ho to rozrušilo.

„Miláčku,“ řeknu a jednou paží ho obejmou kolem krku. „Myslela jsem, že je tu rád uvidíš. Rozhodně měli radost, že jsem je pozvala.“

„To je v pořádku,“ řekne opatrně. „Jenom mě to překvapilo, nic víc.“ Sjede mi rukama po bocích. „Je to naprosto v pořádku. Vlastně mě to *příjemně* překvapilo. Bude fajn, když přijedou.“

„Výborně. Tak já posadím manžele vedle sebe. Co myslíš?“

„Toť věčná otázka,“ pronese s předstíranou vážností.

„Ježiši, já vím... ale lidem na takových věcech záleží.“

„No, kdybychom byli hosté,“ řekne Will, „vím jistě, kde bych chtěl sedět.“

„Ano?“

„Přímo naproti tobě, abych mohl dělat tohle.“ Nataženou rukou vykasá látku a zajede mi pod sukni.

„Wille,“ bráním se, „to hedvábí –“

Jeho prsty nahmataly krajkový lem kalhotek.

„Wille!“ protestuju polovičatě, „co to proboha –“ Pak vklouzne prsty do kalhotek, začne je o mě třít a v tu chvíli je mi nějaké hedvábí ukradené. Hlava mi padne na jeho hrud'

Vůbec se nepoznávám. Nejsem ten typ ženy, která by se zasnoubila po pouhých několika měsících známosti... natožpak aby se po dalších pár měsících vdala. Nemyslím si ale, že bych se unáhnila nebo jednala ukvapeně, jak si možná někteří myslí. Když už něco, tak je to pravý opak. Zkrátka vím, co chci, a jdu si za tím.

„Mohli bychom si to rozdat, tady a teď,“ pronese Will šeptem a já cítím na krku jeho teplý dech. „Máme přece čas, ne?“ Chci ho zarazit, ale jeho prsty se nepřestávají činit, a tak místo *ne* ze sebe vydám táhlý vzdech.

S ostatními partnery jsem se po pár týdnech začala nudit. Ze sexu se rychle stalo cosi běžného, spíše povinnost. S Willem mám pocit, že nejsem nikdy zcela ukojená – i když v tom prozaičtějším smyslu jsem ukojená víc, než jsem kdy byla s kterýmkoliv jiným milencem. Nejde jenom o to, že je krásný – což on je, o tom není sporu. Moje nenasytlost pramení z něčeho mnohem hlubšího. Cítím, že ho chci vlastnit. Každé naše milování je pokus Willa ovládnout, ale nikdy se mi to nepodaří. Jako kdyby mi pokaždé unikala nějaká jeho zásadní část skrytá pod povrchem.

Souvisí to nějak s jeho slávou? Je to tím, že jako celebrita vlastně tak trochu patří veřejnosti? Nebo se to nějak týká Willovy podstaty? Tajné, nepoznané, skrývané?

Při té myšlence si samozřejmě hned vzpomenu na onen vzkaz. *Nebudu na ten vzkaz myslet.*

Willovy prsty se dále činí. „Wille, někdo sem může vejít,“ řeknu nejistě.

„A není právě to vzrušující?“ zašeptá. Ano, nejspíš ano. Will mi rozhodně rozšířil sexuální obzory. Teprve s ním jsem

vyzkoušela sex na veřejných místech. Dělali jsme to v noci v parku, v poslední řadě téměř prázdného kina. Když si na to vzpomenu, sama nad sebou žasnu: nedokážu uvěřit, že jsem to všechno prováděla já. Julia Keeganová přece nikdy neporušuje zákon.

Willovi jsem taky jako jedinému dovolila, aby si mě natočil nahou – jednou dokonce během sexu. K tomu jsem samozřejmě svolila, až když jsme byli zasnoubení. Tak pitomá nejsem. Willa to ale vzrušuje, a i když se nedá říct, že by se mi to nějak zvlášť *libilo* – přece jen svým způsobem ztrácím kontrolu, a ve všech vztazích jsem doposud měla navrch já – přesto je to omamný pocit, takhle se odevzdat do něčí moci. Slyším, jak si rozepíná pásek, a už to stačí, aby mnou projela vlna vzrušení. Postrčí mě směrem k toaletnímu stolku – trochu drsně. Přidrží se stolu. Cítím, jak se mě dotýká hrotem penisu, připraven vniknout.

„Haló, haló? Je tu někdo?“ Vrznou dveře. Do hajzlu.

Will se ode mě odtáhne a slyším, jak narychlo zápasí s páskem a džínami. Vyhrnutá sukně mi spadne. Téměř se nedokážu otočit.

Stojí tam ve dveřích, jako by se nechumelilo: Johnno, Willův svědek. Co všechno viděl? *Všechno*? Cítím, jak se mi do tváří hrne krev, a mám na sebe vztek. Mám na něj vztek. Já se totiž *nikdy* nečervenám.

„Pardon,“ řekne Johnno. „Neruším?“ Zdá se mi to, nebo se ušklibl? „Ale –“ Johnno si všimne, co mám na sobě. „To jsou přece... Nepřináší to smůlu?“

Nejradši bych po něm mrštila nějakým těžkým předmětem a zařvala, ať vypadne. Umím se ale ovládat. „Pane bože!“ pronesu místo toho tónem, který, jak doufám, říká dostatečně jasně: *Vypadám snad jako kretén, co věří takovým pitomostem?* Pohlédnu na Johnna, založím si ruce a povytáhnou obočí. Ve zvedání obočí jsem naprosto nepřekonatelná – v práci to

funguje naprosto fantasticky. Jen ať si *zkusí* něco poznamenat. I když má Johnno často silácké řeči, myslím, že se mě trochu bojí. Lidé se mě většinou bojí.

„Probírali jsme zasedací pořádek,“ oznámím. „Takže ano, rušíš.“

„Aha,“ řekne. „Já jsem takový blbec...“ Vypadá trochu ustrašeně. Výborně. „Teď jsem zjistil, že jsem zapomněl na něco fakt důležitého.“

Cítím, jak se mi zrychlil tep. Snad nezapomněl na prsteny. Říkala jsem Willovi, že má Johnnovi svěřit prsteny až na poslední chvíli. Jestli zapomněl na prsteny, tak za sebe neručím.

„Jde o můj oblek,“ řekne Johnno. „Měl jsem ho připravený, v letadle... a pak na poslední chvíli... no, nevím, co se stalo. Zkrátka a dobře, myslím, že jsem ho nechal viset na dveřích v Anglii.“

Když oba odcházejí z pokoje, odvrátím zrak. Urputně se soustředím na to, abych neřekla něco, čeho bych potom litovala. Musím se tenhle víkend ovládat. Je o mně známo, že občas vybuchnu. Nejsem na to nijak hrdá, ale nikdy se mi nedařilo úplně ovládat vztek, i když mi to jde čím dál tím lépe. Naštvaná nevěsta nevypadá nejlépe.

Nechápu, proč už se Will Johnna dávno nezbavil a proč se s ním pořád kamarádí. Kvůli duchaplné konverzaci to nebude. Ten chlap je neškodný... alespoň předpokládám, že je neškodný. Nemá ale s Willem téměř nic společného. Will je ambiciózní, úspěšný a navenek naprosto uhlazený. Johnno je lemra. V životě toho moc nedokázal. Když jsme ho vyzvedávali na místním nádraží na pevnině, táhla z něj tráva a vypadal, jako kdyby spal na ulici. Předpokládala jsem, že se na svatbu alespoň nechá oholit a ostříhat. Je snad moc chtít po svědkovi, aby nevypadal jako neandrtálec? Ještě za ním pošlu Willa s břitvou.

Will je na něj moc hodný. Dokonce mu prý zařídil kamerovou zkoušku na *Noc o přežití*, z čehož samozřejmě nakonec nic nebylo. Když jsem se Willa ptala, proč se s Johnnem pořád stýká, svedl to na „staré časy“. „Už toho nemáme moc společného,“ připustil. „Ale známe se už hrozně dlouho.“

Will ale někdy dokáže být docela drsný. Upřímně řečeno, to byla jedna z věcí, která mě na něm zaujala, když jsme se seznámili. Okamžitě jsem poznala, že je to něco, co nás spojuje. Když pomíneme jeho krásu a okouzující úsměv, nejvíc mě na něm přitahovala jeho ctižádost, kterou jsem z něj cítila i přes šarmantní vystupování.

Proto si dělám starosti. Proč by se Will přátelil s člověkem, jako je Johnno, jenom kvůli tomu, že se znají dlouho? Pokud nad ním ovšem ta společná minulost nemá nějakou moc.

JOHNNO

Svědék

Will proleze padacími dvířky a v náručí nese karton piva. Stojíme na cimbuří Hrádku a díváme se dolů škvírami v kamenné zdi. Je to docela vysoko a některé kameny drží poměrně volně. Člověku, který nesnáší výšky, by se tady mohlo udělat pěkně šoufl. Je odsud vidět až k pevnině. Slunce mě hřeje na tváři a já si tu připadám jako král.

Will vytáhne z balení jednu plechovku. „Na, tady máš.“

„Guinness, no paráda. Díky, kámo. Jo a promiň, že jsem vám do toho předtím vlítl.“ Mrknu na Willa. „Měl jsem ale za to, že se tyhle věci dělají až po svatbě, nebo ne?“

Will s nevinným výrazem povytáhne obočí. „Netuším, o čem to mluvíš. Jenom jsme s Jules probírali zasedací pořádek.“

„Zasedací pořádek? Takhle se tomu dneska říká? Teď vážně, kámo, moc mě to mrzí s tím oblekem. Jsem fakt blbec, že jsem na to zapomněl.“ Chci, aby věděl, že mě to mrzí – že

se snažím být dobrý svědek. Opravdu chci, aby na mě byl pyšný.

„Na tom nesejde,“ odpoví Will. „Nevím, jestli ti můj náhradní sedne, ale klidně si posluž.“

„Víš určitě, že to nebude Jules vadit? Nevypadala moc nadšeně.“

„Ale jo,“ mávne rukou Will. „Nějak to skousne.“ Což nejspíš znamená, že to neskousne, ale Will se bude snažit.

„Dobrá. Díky moc.“

Lokne si z plechovky a opře se o kamennou zeď. Najednou jako by si na něco vzpomněl. „Jo, mimochodem, neviděl jsi náhodou Olivii? Julesinu nevlastní sestru? Pořád ji někde hledáme. Ona je trochu –“ Gestem naznačí „šáhlá“, ale nahlas řekne „nevyrovnaná“.

S Olivii už jsem měl tu čest. Vysoká tmavovláška s velkými vzdorovitými ústy a nohama, které jí končí někde u podpaží. „Škoda,“ řeknu. „Protože... hele, neříkej mi, že ti taky nepadla do oka.“

„Johnno, proboha, vždyť je jí devatenáct,“ ohradí se Will. „Ovládej se. Navíc, pokud sis nevšiml, je to sestra mojí snoubenky.“

„Devatenáct, no tak to už není pod zákonem,“ pošouchnu ho. „Je to přece tradice, ne? Svědek si vybírá z družiček. A družičku tu máme jenom jednu, takže nemám tak moc na výběr...“

Will se ušklíbne, jako by spolknul něco nechutného. „Myslím, že to pravidlo neplatí, když jsou o patnáct let mladší, ty troubo,“ řekne. Teď se sice tváří hrozně upjatě, ale odjakživa byl na ženské. A ony na oplátku letěly na něj. Má to někdo kliku. „Ani na ni nesáhneš, jasný, ty ňoumo?“ Poklepe mi prsty o hlavu.

Nelíbí se mi, když mi říká „ňouma“. Nejsem kdovíjaký génius, ale to neznamená, že se mnou musí zacházet jako

s blbcem. A Will o tom ví. To byla jedna z věcí, která mi vždycky lezla na nervy ve škole. Přejdou to ale s humorem. Ví, že to tak nemyslel.

„Podívej,“ pokračuje, „nemůžu tě nechat, aby ses tu motal a zkoušel to na moji náctiletou švagrovou. Jules by mě *zabila*. A tebe by zabila taky.“

„Fajn, fajn,“ uklidním ho.

„Navíc,“ ztlumí hlas a zašeptá, „taky musíme brát v potaz to, že je trochu, víš...“ a opět gestem naznačí, že je Olivia *cvok*. „Má to nejspíš po Julesině mámě. Zaplat pánbůh, že Jules z toho nic nezdědila. Každopádně se drž zpátky, jasný?“

„Jasný, jasný...“ znovu si přihnu z plechovky a mohutně řihnu.

„Lezl jsi někde v poslední době?“ zeptá se Will, zjevně aby změnil téma.

„Ne,“ přiznám. „Moc ne. Proto mi taky narostlo tohle.“ Poplácám se po pupku. „Člověk na lezení nemá tolik času, když mu za to neplatí jako tobě.“

Zvláštní je, že mě tyhle věci vždycky bavily víc než Willa. Zálesáctví, táboření a tak. Donedávna jsem se tím taky živil. Pracoval jsem v zážitkovém centru v Jezerní oblasti.

„Jo, to máš asi pravdu,“ přisvědčí Will. „Je to zvláštní – ona to není taková zábava, jak by se zdálo.“

„Nekecej,“ řeknu. „Vždyt děláš tu nejlepší věc na světě a ještě ti za to platěj.“

„No – víš... ono to není tak opravdický. Je v tom hodně triků...“

Vsadím boty, že ty těžší věci nechá dělat kaskadéra. Will si vždycky nerad špinil ruce. Tvrdí sice, že kvůli tomu pořadu hodně trénoval, ale i tak.

„A pak všechn ten make-up,“ pokračuje, „což nedává vůbec smysl, když točíš pořad o přežití v divočině.“

„Stejně si to užíváš,“ mrknu na Willa. „Mě jen tak neošálíš.“

Will byl vždycky trochu ješita. Myslím to samozřejmě v dobrém, ale stejně mě baví si z něho utahovat. Je to pohledný chlap a ví to o sobě. Na věcech, co má dneska na sobě, dokonce i džínách, člověk pozná, že to je kvalita, drahé značky. Možná že za to může Jules: sama je elegantní dáma a úplně vidím, jak ho vleče do obchodu s oblečením. Zároveň si ale nedokážu představit, že by mu to příliš vadilo.

„Takže,“ poplácám ho po rameni. „Připraven na to stát se ženáčem?“

Zazubí se, přikývne. „To víš. Co ti mám povídat? Jsem v tom až po uši.“ Abych pravdu řekl, docela mě zaskočilo, když jsem se dozvěděl, že se Will bude ženit. Vždycky jsem ho měl za lva salónů. Žádná tomu jeho kouzlu neodolala. Na rozlučce se svobodou mi vyprávěl, jak to chodilo, než poznal Jules. „Co ti mám povídat, bylo to boží. Nikdy, dokonce ani na univerzitě, jsem si neužil s tolika různýma ženskýma, jako když jsem začal používat ty appky. Chodil jsem na testy každých pár *týdnů*. Jenomže některé z nich jsou pošahané, další se na tebe pořád lepší, chápeš? Na tohle já už nemám čas. A pak jsem poznal Jules, která byla prostě... perfektní. Sebevědomá, ví, co chce od života. Jsme stejní.“

Vsadím se, že ten dům v Islingtonu taky nebyl na závadu. To jsem si jenom myslel. *Zazobaný táta.* Netroufl jsem si ho kvůli tomu dobírat – lidi jsou hrozně hákliví, když jde o peníze. Jenomže jestli měl Will někdy něco rád ještě víc než ženský, tak to byly peníze. Možná to má od dětství, ve škole nikdy neměl tolik jako ostatní. To chápu. Chodil tam, protože jeho táta byl ředitel, zatímco mě přijali na sportovní stipendium. Moje rodina není vůbec nóbl. Když mi bylo jedenáct, někdo si mě všiml, jak na školním turnaji v Croydonu hraju ragby, a oslovili mého tátu. Takové věci se v Trevs dějí: bylo pro ně opravdu důležité postavit dobrý tým.

Ze zdola se ozve hlas. „Hej, hej, hej! Co se to tu děje?“